

บทที่ 4

รูปแบบการปนภาษาของอาจารย์สาขาวิชาต่างๆในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วใน 3.3 ในหัวข้อการวิเคราะห์ข้อมูลว่าในส่วนของการวิเคราะห์รูปแบบของการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ออกเป็น 2 รูปแบบดังนี้คือ

1.วิเคราะห์โดยศึกษาชนิดของคำเป็นหลักว่าการปนภาษาของแต่ละกลุ่มนั้น มีการปนภาษาโดยการใช้คำนาม คำกริยา คำสรรพนามหรือชนิดของคำอื่นๆอย่างไร มากน้อยต่างกันอย่างไร

2.วิเคราะห์โดยศึกษาว่าแต่ละกลุ่มตัวอย่างนั้น ทำการปนภาษาในระดับคำ วลี หรือในระดับประโยค ในจำนวนที่มากน้อยต่างกันอย่างไร

4.1 ชนิดของคำภาษาอังกฤษที่ปนในภาษาไทยในแต่ละสาขา

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยต้องการทราบว่าในจำนวนข้อความภาษาอังกฤษทั้งหมดที่เข้ามาปนในภาษาไทยนั้น เป็นชนิดของคำประเภทใดบ้าง ชนิดของคำในที่นี้หมายถึงชนิดของคำภาษาอังกฤษตามปกติ ผู้วิจัยตัดสินใจว่าข้อความนั้นจะอยู่ในชนิดของคำประเภทใดโดยใช้ Webster's New World Dictionary ในปี 1984 หากพจนานุกรมระบุชนิดของคำประเภทใดไว้มากกว่า 1 ผู้วิจัยจะพิจารณาว่าในบริบทที่ข้อความนั้นปรากฏ น่าจะเป็นชนิดของคำประเภทใดมากที่สุด

ชนิดของคำภาษาอังกฤษที่ปนในภาษาไทยทั้งหมดมี 5 ประเภทคือ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์และอื่นๆ ประเภทอื่นๆในที่นี้หมายถึงข้อความที่ไม่สามารถระบุชนิดของคำได้แน่นอนว่าเป็นชนิดของคำประเภทใด เช่น OK , by the way หรือ alright ผู้วิจัยมีเกณฑ์ในการจัดข้อความตามชนิดของคำดังนี้คือ ถ้าข้อความดังกล่าวเป็นข้อความที่เป็นคำเดี่ยว จะใช้พจนานุกรมเพื่อตัดสินชนิดของคำดังกล่าวข้างต้น ถ้าเป็นระดับวลีจะพิจารณาคำหลักและจัดชนิดของคำตามคำหลักนั้นเช่นในวลี make sense จัดเป็นชนิดของคำกริยาเพราะ make ซึ่งเป็นคำหลักเป็นคำกริยา วลี technical term จัดเป็นชนิดของคำนามเพราะ term ซึ่งเป็นคำหลักเป็นคำนาม แต่ถ้าเป็นระดับประโยคจะถือว่าชนิดของคำในข้อความนั้นเป็นคำกริยา เนื่องจากโดยทั่วไปในการวิเคราะห์แนวทางวากยสัมพันธ์นั้น นักภาษาศาสตร์จะถือว่าคำกริยาจัดเป็นคำหลักใน

ประโยค เช่น Close your book ซึ่งเป็นประโยคคำสั่ง มี Close เป็นคำหลักซึ่งเป็นคำกริยา ดังนั้นผู้วิจัยจึงนับว่าทั้งข้อความนี้เป็นชนิดของคำกริยา

ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงภาพรวมของการใช้ชนิดของคำในการป็นภาษาของอาจารย์ 3 สาขาวิชาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้ชนิดของคำนามมากที่สุด รองลงมาคือชนิดของคำกริยา คำอื่นๆ คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ ตามลำดับ ดังตารางและแผนภูมิต่อไปนี้

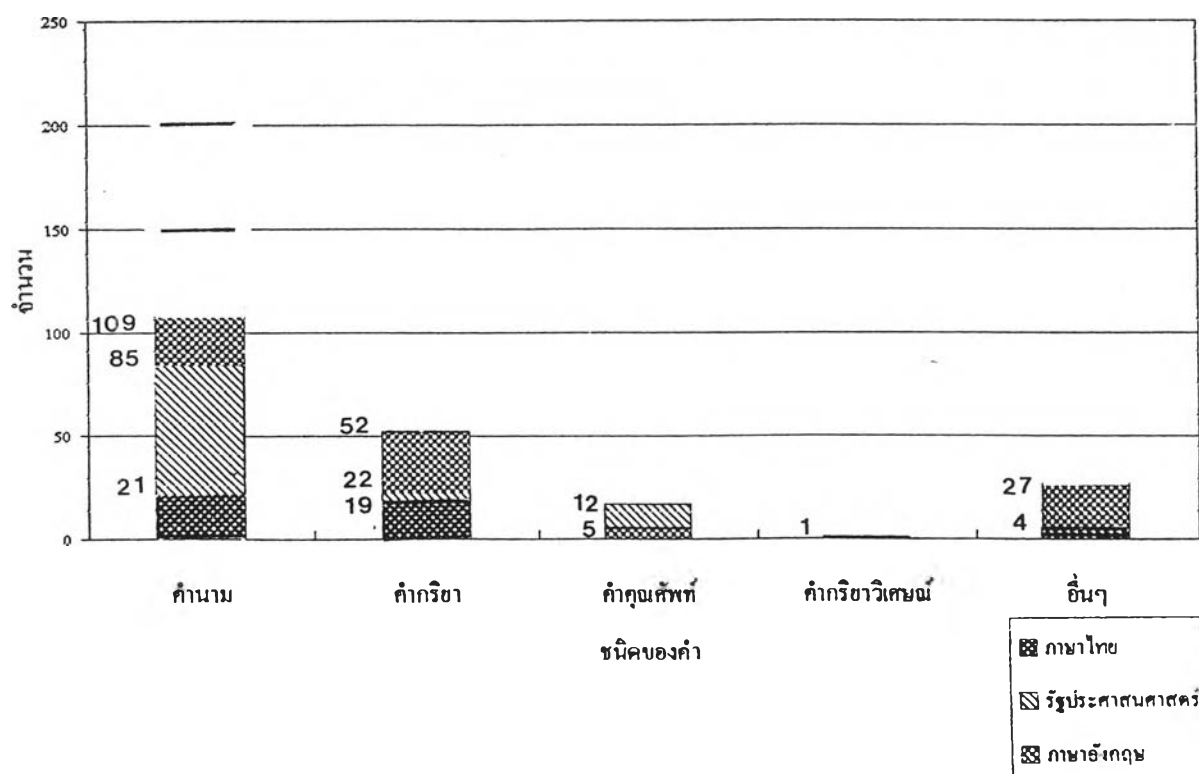
ตารางที่ 1

การใช้ชนิดของคำในการป็นภาษาอังกฤษในภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 สาขาวิชา

ชนิดของคำ	รัฐประศาสนศาสตร์	ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย	ร้อยละ	รวม
คำนาม	85	109	21	60.22	215
คำกริยา	22	52	19	26.05	93
คำคุณศัพท์	12	5	0	4.76	17
คำกริยาวิเศษณ์	0	1	0	0.28	1
อื่นๆ	0	27	4	8.68	31
รวม	119	194	44	100	357

ภาพที่ 1

การใช้ชนิดของคำในการป็นภาษาอังกฤษในภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 สาขาวิชา

จากตารางและแผนภูมิดังกล่าว จะเห็นได้ว่าคำนามเป็นชนิดของคำที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 สาขาวิชาใช้ในการปนภาษามากที่สุด คือ 215 คำจากจำนวนข้อความที่ปนภาษาทั้งหมด 357 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 60.22 รองลงมาคือคำกริยา ใช้ปนภาษาทั้งสิ้น 93 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 26.05 คำอื่นๆที่ไม่สามารถจัดอยู่ในชนิดของคำได้ มีจำนวน 31 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 8.68 คำคุณศัพท์ จำนวน 17 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 4.76 และคำกริยาวิเศษณ์ 1 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 0.28 ตามลำดับ

ต่อไปนี้จะวิจัยจะขอเสนอการใช้ชนิดของคำในการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยโดยแยกตามสาขาวิชา ดังต่อไปนี้

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์การปนภาษาของอาจารย์ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าจากจำนวนข้อความทั้งหมด 3938 ข้อความ มีการพุดปนภาษาทั้งสิ้น 194 ข้อความ โดยมีชนิดของคำที่เทียบค่าร้อยละได้ดังนี้

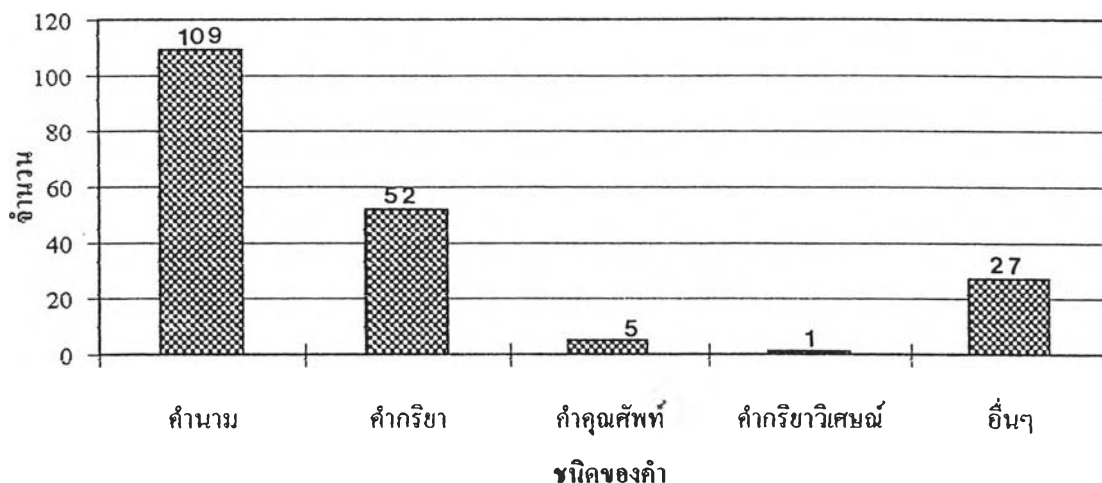
ตารางที่ 2

การใช้ชนิดของคำในการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ชนิดของคำ	จำนวน	ร้อยละ	ตัวอย่าง
คำนาม	109	56.19	dictation , text , class
คำกริยา	52	26.80	pick up , don't cheat
คำคุณศัพท์	5	2.58	fair , outstanding
คำกริยาวิเศษณ์	1	0.52	officially
อื่นๆ	27	13.92	OK? , where? alright
รวม	194	100	-

ภาพที่ 2

การใช้ชนิดของคำในการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

จากตารางและแผนภาพข้างต้นแสดงให้เห็นได้ว่าอาจารย์ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ใช้ชนิดของคำนามในการปนภาษามากที่สุดคือร้อยละ 56.19 โดยที่คำนามส่วนใหญ่จะเป็นที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและในชีวิตประจำวันทุกๆ ไป เช่นคำว่า dictation , text , paragraph , class , information , sheet ชนิดของคำที่ใช้มากเป็นอันดับรองลงมาคือคำกริยา คิดเป็นร้อยละ 26.80 เช่นในคำว่า pick up , Close your book , intend to learn Don't cheat นอกจากนี้แล้วชนิดของคำที่ใช้ในการปนภาษาของสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่มีความถี่รองจากคำกริยา คือ คำคุณศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 2.58 เช่นข้อความต่อไปนี้ fair , outstanding , orderly , next และ formal ส่วนคำกริยาวิเศษณ์ มี 1 ข้อความคือ officially

นอกจากชนิดของคำดังที่กล่าวมาทั้ง 4 ประเภทแล้ว กลุ่มอาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ยังมีการปนภาษาในรูปแบบอื่นๆ อีกด้วย เช่นใช้คำว่า OK โดยการขึ้นเสียงสูงในลักษณะของคำถามว่า เข้าใจไหม ในบริบทคือ “ตรงนี้นิสิตจะเห็นในส่วนที่เราทำผิดบ่อยๆ เมื่อครูชี้ให้ดูแล้วก็อย่าทำผิดอีก alright OK?” หรือในรูปแบบคำถามที่ชัดเจนในประโยค “Can you guess ?” “Where ?” “You see?” หรือ “Any question?”

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

ผลการวิเคราะห์การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ พบว่าจากจำนวนข้อความทั้งหมด 4160 ข้อความ มีการพูดปนภาษาทั้งสิ้น 119 ข้อความ โดยมีชนิดของคำที่เทียบค่าร้อยละได้ดังนี้

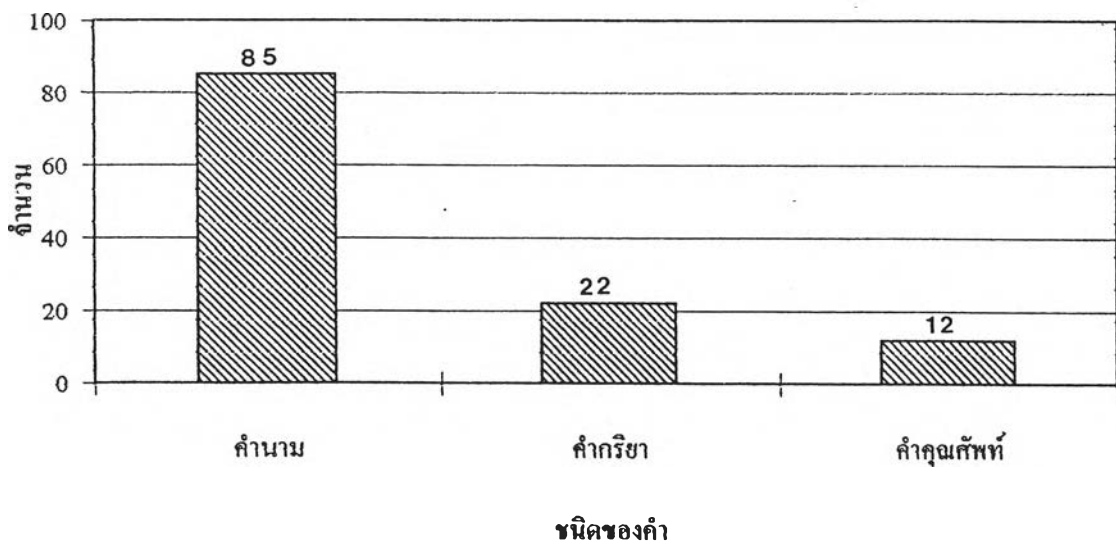
ตารางที่ 3

การใช้ชนิดของคำในการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

ชนิดของคำ	จำนวน	ร้อยละ	ตัวอย่าง
คำนาม	85	71.42	merit ,security of work
คำกริยา	22	18.48	brief , balance , handle
คำคุณศัพท์	12	10.08	conservative
รวม	119	100	-

ภาพที่ 3

การใช้ชนิดของคำในการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

จากตารางข้างต้นจะสังเกตเห็นได้ว่าอาจารย์ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์นี้ มีการใช้ชนิดของการปนภาษา 3 ชนิดคือ คำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ ดังที่แสดงในตารางข้างต้น จากตารางเราสามารถสังเกตเห็นได้ว่าในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์จะใช้การปนภาษาโดยใช้ชนิดของคำนามมากถึงร้อยละ 71.42 ซึ่งเป็นลักษณะที่น่าสังเกตคือ คำนามที่ใช้ในการปนภาษาส่วนมากจะเป็นศัพท์เฉพาะของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ เช่นคำว่า merit , equality of opportunity , political neutrality , security of work หรือ unproductive expenditure ซึ่งการนับความถี่ตามชนิดของคำในการวิเคราะห์ครั้งนี้จะนับข้อความหลักตั้งที่ได้กล่าวมาแล้ว เช่นในข้อความ political neutrality ข้อความหลักเป็นคำนาม ส่วนในคำกริยาจะเป็นคำกริยาทุกๆไปไม่ใช่คำเฉพาะสาขาวิชา

เช่น brief handle , strike , balance , co-operate คำคุณศัพท์มีทั้งคำที่ใช้ทั่วไปเช่น conservative , industrial , happy

สาขาวิชาภาษาไทย

จากการวิเคราะห์การปนภาษาของอาจารย์สาขาวิชาภาษาไทยพบว่า จากจำนวนข้อความทั้งสิ้น 4114 ข้อความ มีการปนภาษา 44 ข้อความ โดยมีชนิดของคำที่เทียบคำร้อยละแล้วได้ดังนี้

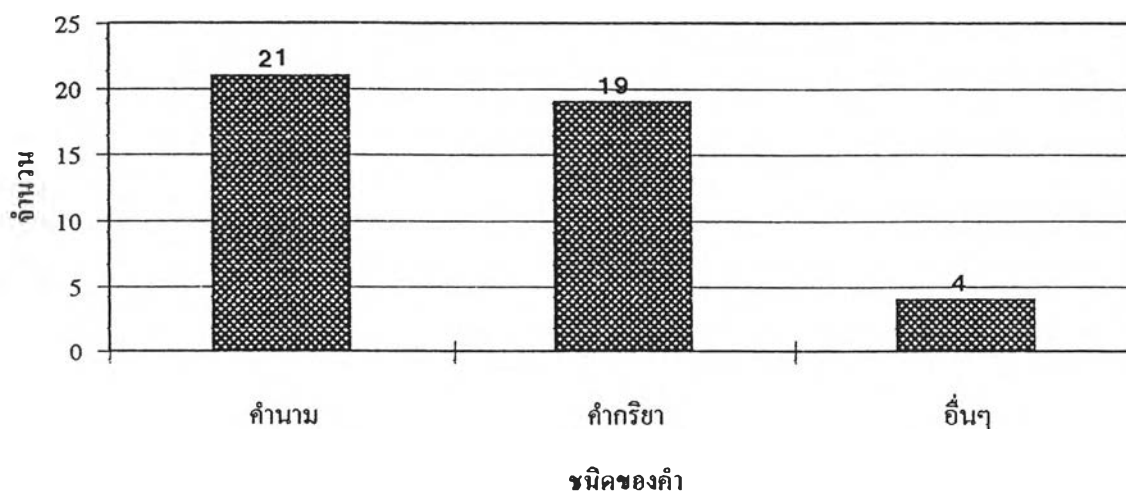
ตารางที่ 4

การใช้ชนิดของคำในการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในสาขาวิชาภาษาไทย

ชนิดของคำ	จำนวน	ร้อยละ	ตัวอย่าง
คำนาม	21	47.73	report , sheet , final
คำกริยา	19	43.18	sign , drop , add
อื่นๆ	4	9.09	OK
รวม	44	100	-

ภาพที่ 4

การใช้ชนิดของคำในการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในสาขาวิชาภาษาไทย

จากตารางและแผนภาพจะเห็นได้ว่า ในสาขาวิชาภาษาไทยมีการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยโดยใช้ชนิดของคำเพียง 2 ประเภทคือ ประเภทของ คำนามและประเภทของคำกริยา โดยมีลักษณะที่น่าสังเกตคือ ในประเภทของคำนามทุกข้อความที่ปนภาษาจะเป็นข้อความที่ใช้พูดกันโดยทั่วไปในมหาวิทยาลัย เช่น report , course , sheet , mid-term , final , lecture เช่นเดียวกับประเภทของคำกริยา เช่น sign , drop , add , check , list ซึ่งสังเกตได้ว่าสาขาวิชาภาษาไทยจะปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยโดยข้อความส่วนใหญ่จะเป็นข้อความที่ใช้ทั่วไปจนเป็นคำยืม เช่นในข้อความ sign ภาษาไทยออกเสียงว่า เซ็น หรือข้อความ tutorial ภาษาไทยออกเสียงว่า ติว และข้อความอื่นๆที่มีสถานภาพใกล้เคียงกับคำยืมเพราะพบบ่อยและใช้กันทั่วไป เช่น mid-term , lecture , sheet , check เป็นต้น ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะสาขาวิชาภาษาไทยเป็นสาขาวิชาที่อาจารย์ต้องระมัดระวังในการใช้ภาษา ดังนั้นข้อความส่วนใหญ่ที่ใช้ปนภาษาจึงเป็นข้อความที่นิยมใช้ปนภาษาในมหาวิทยาลัยและเป็นข้อความที่ได้รับการปรับเปลี่ยนเสียงให้เข้ากับภาษาไทยนั่นเอง

นอกจากการปนภาษาโดยใช้ชนิดของคำนามและคำกริยาตามที่กล่าวมาแล้ว สาขาวิชาภาษาไทยยังใช้คำชนิดอื่นๆที่ไม่สามารถจัดให้อยู่ในชนิดของคำที่กล่าวมา โดยใช้คำว่า OK เพียงคำเดียวเท่านั้น

เมื่อนำข้อมูลเกี่ยวกับชนิดของคำ และคำอื่นๆที่ใช้ในการปนภาษา ทั้ง 3 สาขามาวิเคราะห์ร่วมกัน สามารถแสดงได้ด้วยตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5

การใช้ชนิดของคำในการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 สาขาวิชา

ชนิดของคำ	ภาษาอังกฤษ		รัฐประศาสนศาสตร์		ภาษาไทย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สาขาวิชา						
คำนาม	109	56.19	85	71.42	21	47.73
คำกริยา	52	26.80	22	18.48	19	43.18
คำคุณศัพท์	5	2.58	12	10.08	0	0
คำกริยาวิเศษณ์	1	0.52	0	0	0	0
อื่นๆ	27	13.91	0	0	4	9.09
รวม	194	100	119	100	44	100

จากตารางจะเห็นได้ว่า สาขาวิชาภาษาอังกฤษมีความหลากหลายในการใช้ชนิดของคำในการปนภาษามากกว่าสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์และสาขาวิชาภาษาไทย กล่าวคือในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยทั้งชนิดของคำที่สามารถระบุชนิดของคำได้แน่นอน เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ ที่ไม่สามารถระบุชนิดของคำได้แน่นอน ซึ่งปรากฏมากเป็นที่น่าสังเกต ดังเช่นใน คำว่า by the way , OK และ alright ส่วนในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์นั้นจะมีรูปแบบในการปนภาษา 3 ลักษณะคือ คำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ ในขณะที่สาขาวิชาภาษาไทยจะมีรูปแบบในการใช้คำนามและคำกริยา และคำชนิดอื่น ๆ คือคำว่า OK

รูปแบบหลักๆ ที่นิยมในการปนภาษาคือการใช้คำนามและคำกริยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำนาม ทุกๆ สาขาวิชาจะใช้คำนามในการปนภาษามากกว่าหรือเกือบครึ่งหนึ่งของการปนภาษาในทุกๆ รูปแบบ ผลการวิเคราะห์ครั้งนี้เป็นไปตามทฤษฎีการยืมที่นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้เคยศึกษาไว้ เช่น วยน์ไรต์ (Weinrich , 1953) ในหนังสือชื่อ *Languages in contact* หรือ ฮาเวเกน (Haugen , 1956) ในหนังสือ *Bilingualism in the Americas*. ซึ่งพบว่าคำยืมโดยส่วนใหญ่จะเป็นคำนาม ความจริงข้อนี้สอดคล้องกับงานวิจัยชิ้นนี้กล่าวคือทุกสาขาวิชาใช้คำนามภาษาอังกฤษปนในภาษาไทยมากที่สุด

จะสังเกตได้ว่า นอกจากสาขาวิชาต่างกันจะมีความหลากหลายในด้านรูปแบบของการปนภาษาแล้ว ยังมีความแตกต่างกันในลักษณะของชนิดของคำที่ใช้ปนภาษา แต่ละสาขาวิชาจะมีความแตกต่างกันในการใช้ชนิดของคำเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ในชนิดของคำนาม สาขาวิชาภาษาอังกฤษก็จะปนภาษาในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ หรือในเนื้อหาที่กำลังศึกษาอยู่ เช่น ในเนื้อหาวิชา English for career จะกล่าวถึงการสนทนาระหว่างเลขานุการและนายจ้าง รูปแบบของชนิดของคำก็จะปนภาษามาในลักษณะของอาชีพ หรือเนื้อหาในเรื่อง เช่น boss , secretary , destination เมื่อมีการเขียนอังกฤษก็จะใช้คำว่า dictation ส่วนในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์จะปนภาษาในบทเรียนซึ่งมักเป็นคำเฉพาะสาขาวิชา เช่น career pathing , cost benefit , cultural bias ส่วนในสาขาวิชาภาษาไทยก็จะปนภาษาในรูปแบบของคำนามและคำกริยาต่างๆ ไปที่ใช้กันในมหาวิทยาลัยอย่างแพร่หลาย ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เช่น ในคำว่า sheet , report , add , drop , TV เราจึงเห็นได้ว่าแต่ละกลุ่มสาขาวิชาจะเลือกที่จะปนภาษาในการสอนมากกว่าที่จะพูดข้อความภาษาไทยออกมา โดยจะไม่พูดข้อความภาษาไทยออกมาก่อนแล้วจึงบอกว่าข้อความภาษาอังกฤษคืออะไร เช่นในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ อาจารย์จะพูดว่า “มันจะแตกต่างกันตาม class ของคนแต่ละคน มี cultural bias” ซึ่งจะไม่พูดว่า “มันแตกต่างกันตามชนชั้นหรือ class ของสังคมมีความลำเอียง ทางวัฒนธรรมหรือที่เราเรียกว่า cultural bias และมีความลำเอียงทางชนชั้นที่เราเรียกว่า class bias”

ตามที่กล่าวมาข้างต้นจึงเป็นที่น่าสังเกตว่า ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์นั้นข้อความที่ปนภาษาส่วนใหญ่จะเป็นศัพท์เฉพาะทางสาขาวิชา ในขณะที่สาขาวิชาภาษาอังกฤษจะใช้การปนภาษาโดยใช้ศัพท์ทั่วไปซึ่งเป็นที่เข้าใจของคนส่วนใหญ่ เช่นในข้อความต่อไปนี้ detail , unit , explanation หรือ supply ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าอาจารย์ผู้สอนทางสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์คงจะคาดการณ์ว่า นิสิตแต่ละคนควรจะมีพื้นฐานในวิชารัฐประศาสนศาสตร์ดีพอที่จะเข้าใจข้อความที่อาจารย์ปนภาษาออกมาได้ จึงสามารถทำการปนภาษาในการเรียนการสอน

ส่วนในความคล้ายกันทางรูปแบบการปนภาษานั้น ทั้ง 3 สาขาวิชาจะคล้ายกันในเรื่องของการใช้ชนิดของคำกริยาในการปนภาษา ซึ่งเป็นคำกริยาทั่วไปที่นิยมพูดกันทั้งในรั้วมหาวิทยาลัย และในชีวิตประจำวันทั่วไป เช่น drop , add , apply , study , find out หรือ effect จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าการปนภาษาทั้ง 3 สาขาวิชานั้น มีรูปแบบที่มีทั้งความเหมือนกันและต่างกันในตัวเอง กล่าวคือในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์และภาษาอังกฤษจะปนภาษาในข้อความที่ใช้กันทั่วไป และในข้อความที่อยู่ในเนื้อหาวิชา ในขณะที่สาขาวิชาภาษาไทยจะไม่มีการปนภาษาโดยใช้ข้อความในเนื้อหาวิชา หากแต่จะปนภาษาโดยใช้ข้อความที่ใช้กันทั่วไปเท่านั้น ซึ่งในประเด็นนี้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยซึ่งมีเนื้อหาวิชาเป็นภาษาไทย อีกทั้งยังมีความระแวดระวังในการใช้ภาษาไทยมากเป็นพิเศษ เนื่องจากมีค่านิยมว่าไม่ควรพูดภาษาอังกฤษปะปนกับการพูดภาษาไทย ซึ่งในส่วนนี้จะได้กล่าวต่อไปในส่วนของทัศนคติเกี่ยวกับการปนภาษาของอาจารย์ในแต่ละสาขาวิชา ในบทต่อไป

4.2 การปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษ

ผู้วิจัยต้องการตอบคำถามว่า ในแต่ละสาขาวิชาที่แตกต่างกันคือรัฐประศาสนศาสตร์ ภาษา อังกฤษและภาษาไทย เมื่อมีการใช้การปนภาษาในการเรียนการสอนแล้ว จะมีการปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษหรือไม่อย่างไร โดยจะพิจารณาจากลักษณะไวยากรณ์ เช่นในไวยากรณ์อังกฤษจำเป็นจะต้องมีการแสดงพจน์ มีการใช้คำนำหน้านาม และมีการแสดงกาล ในขณะที่ไวยากรณ์ไทยไม่มีลักษณะดังกล่าว นอกจากนั้นในนามวลี ภาษาอังกฤษคำขยายจะต้องนำหน้าคำหลัก ในขณะที่ไวยากรณ์ไทยกำหนดว่าคำหลักจะนำหน้าคำขยาย ผู้วิจัยจึงสนใจเกี่ยวกับการปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ของทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ต่อไปนี้ผู้วิจัยจะขอแสดงลักษณะที่แตกต่างของไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษอย่างคร่าวๆพอสังเขปดังนี้

ตารางที่ 6

ลักษณะของไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษ

ลักษณะของไวยากรณ์	อังกฤษ	ไทย
1. พจน์ของคำนาม	แสดงพหูพจน์โดยการเติม-s	ไม่แสดงพจน์
2. คำนำหน้านาม	มีปรากฏ เช่น a , an , the	ไม่มีคำนำหน้านาม
3. กาล	แสดงโดยเติมหน่วยท้ายศัพท์ ในคำกริยา เช่นการเติม -ed	ไม่แสดงกาลที่กริยา
4. การแสดงความสอดคล้อง ระหว่างประธานกับกริยา	การเติม -s ที่กริยาเมื่อประธาน เป็นบุรุษที่ 3 เอกพจน์	ไม่ แสดง ความ สอดคล้อง ระหว่างประธานกับกริยา
5. การเรียงคำในนามวลี	คำขยายนำหน้าคำหลัก	คำหลักนำหน้าคำขยาย
6. การขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม	ขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม	ไม่มีการขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม

เมื่อได้แสดงลักษณะโดยรวมของไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษพอสังเขปแล้ว ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึง การปรับชนิดของคำถามไวยากรณ์ทั้งไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษ และเมื่อศึกษาวิเคราะห์ในเรื่องการปรับชนิดของคำถามไวยากรณ์ภาษาไทยและไวยากรณ์อังกฤษ ของทั้ง 3 สาขาวิชา ผู้วิจัยพบว่าในแต่ละสาขาวิชามีความแตกต่างในการปรับชนิดของคำถามไวยากรณ์ทั้งไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษ โดยพบว่าแต่ละสาขาวิชาต่างปรับชนิดของคำถามไวยากรณ์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษแต่มีการปรับตามไวยากรณ์ไทยมากกว่าซึ่งเมื่อพิจารณา รวมทั้ง 3 สาขาวิชาแล้ว พบว่ามีการปรับตามไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7

การปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษใน 3 สาขาวิชา

ลักษณะไวยากรณ์	ปรับตามไวยากรณ์ไทย	ปรับตามไวยากรณ์อังกฤษ
1. พจน์	✓	-
2. คำนำหน้านาม	✓	✓
3. หน่วยคำเติมท้ายเพื่อแสดงกาล	✓	-
4. ความสอดคล้องของประธานและกริยา	✓	-
5. การเรียงคำในนามวลี	✓	✓
6. การขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม	✓	✓

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าเมื่อพิจารณารวมในทุกสาขาวิชา พบว่ามีการปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยในทุกๆลักษณะ แต่ไม่ปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์อังกฤษใน 3 ลักษณะคือ พจน์ หน่วยคำเติมท้ายเพื่อแสดงกาลและความสอดคล้องของประธานกับกริยา เมื่อพิจารณาแยกตามสาขาวิชาพบที่มีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละสาขาวิชา กล่าวคือสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์มีการปรับตามไวยากรณ์ไทยในทุกลักษณะยกเว้นการเรียงคำนามวลี และปรับให้เข้ากับไวยากรณ์อังกฤษเพียง 2 ลักษณะคือ การใช้คำนำหน้านาม มีปรากฏเพียงคำเดียวคือคำว่า the nation และการเรียงคำนามวลี ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีการปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยทุกลักษณะ ยกเว้นเพียงการขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม และปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์อังกฤษ 3 ลักษณะคือ การใช้คำนำหน้านาม เช่นคำว่า the last การเรียงคำนามวลี และการขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม ส่วนในสาขาวิชาภาษาไทยมีการปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยในทุกๆลักษณะ และไม่ปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์อังกฤษเลย รายละเอียดของทั้ง 3 สาขาวิชา ผู้วิจัยจะแสดงดังตารางต่อไปนี้

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

ตารางที่ 8

การปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

ลักษณะไวยากรณ์	ปรับตามไวยากรณ์ไทย	ปรับตามไวยากรณ์อังกฤษ
1. พจน์	✓	-
2. คำนำหน้านาม	✓	✓ (the nation)
3. หน่วยคำเติมท้ายเพื่อแสดงกาล	✓	-
4. ความสอดคล้องของประธาน กริยา	✓	-
5. การเรียงคำนามวลี	-	✓ (cultural bias)
6. การขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม	✓	-

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์จากตารางข้างต้น ผู้วิจัยจะขอสรุปความดังนี้คือ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์จะปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ 2 ลักษณะคือ การเรียงคำในนามวลี เช่นคำว่า technical term หรือในคำว่า cultural bias และการใช้คำนำหน้านาม เช่นคำว่า the nation ลักษณะดังกล่าวนี้พบในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์เพียงข้อความเดียวเท่านั้น

การปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทย สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์มีการปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยในทุกๆลักษณะ เช่นในข้อความ private the nation หมายถึงการแปรรูปไปสู่เอกชน สาขานี้ใช้คำว่า private ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ หากเป็นการปรับตามไวยากรณ์อังกฤษจะต้องใช้คำว่า privatize the nation เพราะ privatize เป็นคำกริยา

นอกจากนี้สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ยังใช้คำว่า “การ” ร่วมกับคำกริยาในภาษาอังกฤษ เช่น การ manage การ apply การ develop ซึ่งเป็นการปรับให้เข้ากับไวยากรณ์ไทย โดยใช้ทั้งคำภาษาไทยและภาษาอังกฤษร่วมกัน ถ้าเป็นการปรับตามไวยากรณ์อังกฤษโดยสมบูรณ์นั้น ควรจะชื่อว่า management หรือ development เป็นต้น

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 9

การปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ลักษณะไวยากรณ์	ปรับตามไวยากรณ์ไทย	ปรับตามไวยากรณ์อังกฤษ
1. พจน์	✓	-
2. คำนำหน้านาม	✓	✓ (the last)
3. หน่วยคำเติมท้ายเพื่อแสดงกาล	✓	-
4. ความสอดคล้องของประธาน-กริยา	✓	-
5. การเรียงคำนามวลี	✓	✓ (honest system)
6. การขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม	-	✓ (OK? , alright)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสาขาวิชาภาษาอังกฤษจากตารางข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปความได้ดังนี้คือ ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษจะปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยในทุกลักษณะ ยกเว้นการขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม ซึ่งในลักษณะนี้ สาขาวิชาภาษาอังกฤษเลือกที่จะปรับตามไวยากรณ์อังกฤษการขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม เช่นในคำว่า OK? , Where? หรือในคำว่า Can you guess?

ส่วนลักษณะไวยากรณ์ประเภทคำนำหน้านามนั้น พบเพียง 1 ข้อความคือ the last ซึ่งมีการใช้คำนำหน้านามคือ article “ the ” ส่วนลักษณะไวยากรณ์ประเภทการเรียงคำนามวลีนั้น มีข้อสังเกตที่น่าสนใจคือ กลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษจะเรียงคำในนามวลีโดยมีการปรับให้เข้ากับไวยากรณ์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตัวอย่างการปรับไวยากรณ์ในการเรียงคำนามวลีให้เข้ากับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เช่น pocket book , honest system หรือ technical term ส่วนการปรับชนิดของคำให้เข้ากับไวยากรณ์ไทย คือปรับให้ข้อความหลักอยู่หน้าข้อความซึ่งมีปรากฏในงานวิจัยชิ้นนี้เพียงข้อความเดียวคือ attention class ซึ่งหากจะใช้การปนภาษาตามชนิดของคำให้เป็นไปตามไวยากรณ์อังกฤษ ควรจะใช้ว่า class attendance แต่เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้พบการปรับลักษณะไวยากรณ์เช่นนี้เพียงข้อความเดียว ดังนั้นจึงยังไม่อาจสรุปได้ว่าสาขาวิชาภาษาอังกฤษจะใช้การเรียงคำนามวลีในลักษณะที่ปรับเข้ากับไวยากรณ์ไทยในลักษณะดังกล่าวนี้อย่างสม่ำเสมอ

สิ่งที่ปรากฏบ่อยครั้งในหมู่อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษอีกประการหนึ่งก็คือ การผสมคำกริยาร่วมกับคำนาม เช่น test ability , promote product ซึ่งเป็นการปรับตามลักษณะไวยากรณ์ไทยในเรื่องคำนำหน้านาม เนื่องจากไวยากรณ์ไทยไม่มีคำนำหน้านาม ถ้าเป็นการปรับตามไวยากรณ์

อังกฤษควรจะใช้ข้อความ test your ability หรือ promote our product อีกทั้งมีการใช้ to ร่วมกับคำกริยา เช่น intend to learn การใช้วลีในการปนภาษาเช่น make sense , find out , pick up หรือ การปนภาษาโดยใช้ประโยคซึ่งละประธานเช่น Don't cheat , Don't look at your friend ลักษณะดังกล่าวมานี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาในบทเรียนของสาขาวิชาภาษาอังกฤษเอื้ออำนวยต่อการใช้การปนภาษาลักษณะดังกล่าว อีกทั้งการเรียนการสอนวิชานี้ไม่จำเป็นที่จะต้องระมัดระวังการปนภาษา จึงเป็นไปได้ว่าทำให้ผู้สอนสามารถปนภาษาในหลายๆลักษณะ ดังที่กล่าวมา

สาขาวิชาภาษาไทย

ตารางที่ 10

การปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษในสาขาวิชาภาษาไทย

ลักษณะไวยากรณ์	ปรับตามไวยากรณ์ไทย	ปรับตามไวยากรณ์อังกฤษ
1. พจน์	✓	-
2. คำนำหน้านาม	✓	-
3. หน่วยคำเติมท้ายเพื่อแสดงกาล	✓	-
4. ความสอดคล้องของประธาน-กริยา	✓	-
5. การเรียงคำในนามวลี	✓	-
6. การขึ้นเสียงสูงท้ายคำถาม	✓	-

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางข้างต้น ผู้วิจัยสรุปความได้ดังนี้คือสาขาวิชาภาษาไทย มีการปรับชนิดของคำในทุกๆลักษณะตามไวยากรณ์ไทย โดยมีข้อที่น่าสังเกตคือในลักษณะของการเรียงคำนามวลีนั้น สาขาวิชาภาษาไทยปรับการเรียงคำนามวลีให้เข้ากับไวยากรณ์ไทย เหมือนกับสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ข้อความที่ปรากฏพบเพียงข้อความเดียวเช่นกัน คือ attention class ส่วนในลักษณะอื่นๆไม่พบว่าทำการปรับให้เข้ากับไวยากรณ์อังกฤษแต่อย่างใด

จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า การที่ทั้งสาขาวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษต่างปรับชนิดของคำในข้อความ attention class โดยใช้การเรียงคำนามวลีเหมือนกันโดยไม่ปรับตามไวยากรณ์อังกฤษว่า class attendance ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นเพราะ attention class เป็นข้อความที่นิยมใช้มากในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามประสบการณ์ของผู้วิจัยมักจะได้ยินอาจารย์เกือบทุกท่านใช้คำว่า attention class แทนที่จะใช้ว่า class attendance ซึ่งน่าจะเป็นไปได้ว่าข้อความดังกล่าวเป็นข้อความที่ใช้กันมานานจนติดปาก จึงทำให้เป็นการใช้ที่ไม่เป็นไปตามไวยากรณ์อังกฤษในจุดเดียวกันและดู

เหมือนจะเป็นรูปแบบที่ใช้ตามกันในชีวิตประจำวันในมหาวิทยาลัย เพราะเมื่ออาจารย์ใช้ในลักษณะดังกล่าว จึงเป็นไปได้ที่นิสิตจะใช้ตามเพราะคิดว่าเป็นการปนภาษาในรูปแบบที่ถูกต้อง ในประเด็นนี้แม้สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์จะไม่มีการใช้ข้อความดังกล่าวในการวิจัย แต่ก็เป็นที่น่าสนใจว่าถ้าอาจารย์สาขาวิชาดังกล่าว มีการพูดปนภาษาในข้อความนี้ออกมา ก็ไม่ทราบว่าจะมีการปรับให้เข้ากับไวยากรณ์ไทยหรือไวยากรณ์อังกฤษ อย่างไร

เมื่อได้วิเคราะห์การปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ทั้งไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษแล้ว ผู้วิจัยได้พบข้อที่น่าสังเกตบางประการเช่นในคำลงท้ายของอาจารย์ในสาขาวิชาต่างๆ เมื่อมีการใช้คำลงท้ายหลังการปนภาษาเช่น “OK นะคะนักเรียน” “OK ค่ะ” “อย่าดูเพื่อน Don't cheat นะคะ” ทำให้เห็นได้ว่าเป็นการปรับเข้ากับลักษณะของภาษาไทยอีกรูปแบบหนึ่งเช่นกัน เช่นถ้าพูดเพียงว่า OK หรือ Don't cheat น่าจะถือว่าเป็นการปรับตามไวยากรณ์หรือตามลักษณะของภาษาอังกฤษ แต่เมื่อปนภาษาเป็นภาษาอังกฤษแต่ลงท้ายด้วยคำลงท้ายแบบไทย จึงทำให้เห็นได้ว่าการใช้การปนภาษาในลักษณะนี้มีแนวโน้มที่จะปรับเข้ากับลักษณะทางภาษาไทยมากขึ้น อีกตัวอย่างที่เห็นได้เด่นชัดคือการใช้คำซ้ำ ซึ่งเป็นลักษณะของภาษาไทย ในข้อมูลสาขาวิชาภาษาอังกฤษ “ครูให้ไป free free เปิดหน้า 46 ค่ะ” ซึ่งเป็นการปนภาษาอังกฤษโดยใช้คำซ้ำแบบไทยนั่นเอง

4.3 ระดับของการปนภาษา

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่ามีกรปนภาษาทั้งการปนในระดับคำ วลี และประโยค โดยสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีการปนทั้ง 3 ระดับคือ คำ วลีและประโยค ในขณะที่สาขาวิชาภาษาไทยและรัฐประศาสนศาสตร์ปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยเพียงระดับคำและวลีเท่านั้น แม้ว่าในสาขาวิชาภาษาอังกฤษจะพบการปนภาษาในระดับประโยคแต่ก็นับว่าน้อยมาก เช่น การปนประโยคคำถาม เช่น Any question? You see? Where? หรือ Can you guess? และประโยคคำสั่งเช่น Don't look at your friend. Don't cheat. Close you book. ทั้งหมดที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่าแตกต่างจากการปนภาษาในระดับคำ ซึ่งเป็นการนำเพียงแค่คำหนึ่งคำมาใช้ในการปนภาษา เช่น check , OK , passage

ส่วนการปนภาษาในระดับวลี ผลการวิจัยพบว่าทุกสาขาวิชาทำการปนภาษาในระดับวลี โดยที่สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์จะปนภาษาในระดับวลีมากที่สุด เช่นในข้อความ active representative , passive representative หรือ human resource สาขาวิชาภาษาอังกฤษปนในระดับคำเป็นส่วนใหญ่ ระดับวลีมีเพียงเล็กน้อยเช่น technical term , by the way หรือ attention class

ส่วนในสาขาวิชาภาษาไทยพบการปนภาษาในระดับวลีเพียง 3 คำ คือ attention class , up grade และ mid-term

ตามที่กล่าวมาแล้วว่าในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ รูปแบบของการปนภาษามีเพียงระดับคำและวลีเท่านั้น ในขณะที่การปนภาษาของสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีระดับประโยคบ้างเล็กน้อย ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเป็นเพราะในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ เนื้อหาเกี่ยวข้องต่อการปนภาษาในระดับประโยค เช่นเมื่อต้องการถามความเข้าใจกับนิสิต อาจารย์ก็จะใช้คำพูดว่า Any question ? ซึ่งน่าจะสังเกตว่าเกือบทุกการปนภาษาในลักษณะนี้จะมีการละประธานหรือกริยา มีเพียงคำกริยาและส่วนเติมเต็ม (complement) เท่านั้น แต่เราก็สามารถคาดเดารูปเต็มของประโยคได้ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าน่าจะเป็นเพราะผู้พูดมีความต้องการที่จะกระชับรูปประโยค จึงทำการละประธานหรือกริยาหรือทั้งประธานและกริยา อีกทั้งตัวเนื้อหาวิชาเป็นภาษาอังกฤษ แต่เมื่อการเรียนการสอนเป็นภาษาไทย อาจารย์จึงมีอิสระเต็มที่ที่จะแทรกความคิดโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อทุกๆวิธีเข้าไปในบทเรียนเมื่อมีโอกาส เพื่อให้นิสิตได้ซึมซับรับความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษ ซึ่งแตกต่างจากในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ เพราะตัวเนื้อหาวิชาเป็นภาษาไทย แม้จะมีการปนภาษา ก็ทำการปนภาษาได้แค่เพียงรูปแบบของระดับคำเท่านั้น เนื่องจากการเรียนการสอนเป็นภาษาไทย ผู้เรียนและผู้สอนเป็นคนไทย จึงไม่น่าจะมีการใช้การปนภาษาในระดับประโยค เราจึงไม่พบรูปแบบดังกล่าวในสาขาวิชานี้

ส่วนในสาขาวิชาภาษาไทย สามารถเห็นได้ชัดเจนว่ารูปแบบการปนภาษามีเพียงรูปแบบเดียวก็คือมี 2 รูปแบบคือการปนภาษาในระดับคำและระดับวลี ซึ่งการปนภาษาในระดับวลีมีปรากฏเพียงเล็กน้อยดังที่กล่าวไปแล้วตอนต้น ซึ่งมีอัตราส่วนในการปนภาษาที่น้อยกว่า 2 สาขาวิชาแรกอย่างมาก เนื่องมาจากในเนื้อหาวิชาภาษาไทยไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้การปนภาษาเท่าใดนัก นอกจากการปนภาษาที่ใช้กันทั่วไปในชีวิตประจำวัน อีกทั้งอาจารย์ที่สอนในสาขาวิชานี้ส่วนใหญ่จะระมัดระวังในการใช้ภาษามากกว่าทุกๆสาขาวิชา จึงทำให้มีอัตราการปนภาษาน้อยกว่าสาขาวิชาอื่นๆ ซึ่งจะเนื่องมาจากสาเหตุใดนั้น ผู้วิจัยจะกล่าวในบทต่อไป